

ชดใช้กรรม

โดย.....นางล้นจี่ นิยมศิลป์

R16015

ดิฉันชื่อ นางล้นจี่ นิยมศิลป์ อายุ ๗๕ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๑๒๕ หมู่ ๒ ตำบล
ธงชัย อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ดิฉันได้มาวัดอัมพวันและเข้าปฏิบัติกรรมฐานเป็นครั้งแรก เมื่อวันที่ ๖ เดือน
เมษายน พ.ศ.๒๕๓๖ โดยที่ไม่เคยรู้จักวัดอัมพวันและหลวงพ่ोजรัญ มาก่อนเลย มี
โอกาสได้มาเพราะหลานสาวซึ่งเป็นครูอยู่โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ ชวนให้มา
เป็นเพื่อน หลานสาวได้เล่าให้ฟังว่ามาปฏิบัติธรรมฐานที่วัดอัมพวันกับหลวงพ่ोजรัญ
แล้วหน้าที่การงานเจริญเร็ว ดิฉันไม่มีความรู้เรื่องการปฏิบัติมาก่อนเลยในคืนแรกที่
เข้าปฏิบัติในอาคารความว้าหลังเก่าและเดินจงกรมในโบสถ์ ไม่รู้เรื่องอะไรเลย
อยากจะหลับอย่างเดียว พอรุ่งเช้าไปปฏิบัติที่อาคารสุธรรมภาวนา ช่วงนั้นผู้ปฏิบัติ
ธรรมไม่มากเหมือนทุกวันนี้ ดิฉันเดินจงกรมยาวไปตามความยาวของศาลาเลย แม่
ชีชู้ง้อ ถามดิฉันว่าจะเดินไปไหน ดิฉันก็ตอบว่าเปล่า เดินอยู่แถวนี้แหละ แม่ชีชู้ง้อ
ถึงกับหัวเราะ แล้วก็เรียกไปสอนใหม่ ให้เดินช้าๆ อย่างมีสติ พองหนอยุบหนอกก็จำ
ไม่ได้ ถามคนที่ไปด้วยกันเขาก็หัวเราะอีก สามวันแรกที่เข้าปฏิบัติไม่ค่อยรู้เรื่อง พอ
เข้าวันที่สี่เริ่มเข้าใจการปฏิบัติมากขึ้น ก็พอดีครบกำหนดต้องเดินทางกลับบ้าน ก่อน
กลับได้ซื้อหนังสือกฎแห่งกรรมฯ เล่ม ๑ ถึง เล่ม ๓ กลับไปบ้านด้วย ได้อ่านหนังสือ
ทั้ง ๓ เล่มจนจบทำให้นึกอยากกลับไปเข้าปฏิบัติอีก เดือน เมษายน ๒๕๓๗ มี
โอกาสได้เข้าปฏิบัติอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้ปฏิบัติได้ดีมาก และได้อธิษฐานว่า จะเจริญ
กรรมฐานแก่กรรมให้ได้ ๑๐ ปี ตอนกลับบ้านได้ไปลาแม่ใหญ่ แม่ใหญ่ให้พรและสั่ง
ว่า กลับบ้านแล้วอย่าทิ้งให้ทำให้ต่อเนื่องวันหนึ่ง เดินครึ่งชั่วโมงนั่งครึ่งชั่วโมงอย่าให้

ขาด แล้วแม่ใหญ่ได้ให้พระหลวงพ่อกวาง ๑ องค์ ตั้งแต่นั้นมาดิฉันก็ได้ปฏิบัติกรรมฐานมาตลอด นิ่งหนึ่งชั่วโมงเดินหนึ่งชั่วโมง บางครั้งทำได้ถึง ๓ ชั่วโมงก็มี

ชดใช้กรรมครั้งที่ ๑ เดือนมีนาคม พ.ศ.๒๕๓๘ วันที่เท่าไรดิฉันจำไม่ได้แน่ชัด คือนั้นดิฉันได้สวดมนตร์ตั้งแต่ ๖.๓๐ น. และทำกรรมฐานต่อ ถึงประมาณ ๒๓.๐๐ น. เตรียมเข้านอน ขณะกำลังจะนอนดิฉันก็กำหนดนอนหนอๆ ๕ ครั้ง แล้วก็ต่อด้วยยุบหนอพองหนออีกไม่กี่ครั้งก็อยากหลับจึงพลิกตัวตะแคงขวา พอเริ่มจะหลับกลับเห็นปากคนมาลอยอยู่ตรงหน้าเต็มไปหมด ปากสวยก็มีปากน่าเกลียดก็มีบางปากก็ยิ้มบางปากก็มีเขี้ยว นับเป็นร้อยๆ ปาก แล้วก็หลับไปในขณะที่หลับได้ฝันเห็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่งถือขวานเล็กๆ กำลังสับไปที่ขาหลังของวัวแก่ตัวหนึ่ง ดิฉันได้ร้องห้ามว่าอย่าทำเขา แต่ก็เข้าไปเด็กได้สับขวานลงไปที่ขาหลังของวัวแล้ว ดิฉันรู้สึกตัวตื่นฉวยไฟดูนาฬิกาปรากฏว่าได้หลับไปเพียงแค่ ๕ นาทีเท่านั้น จึงได้ลุกขึ้นนั่งและกำหนดคิดหนอๆ คิดลำดับเหตุการณ์จำได้ว่าเป็นตัวของเราเองเมื่อตอนเด็กอายุประมาณ ๑๒ ขวบ เหตุการณ์นี้ลืมนานแล้ววันนั้นเป็นวันพระพ่อแม่ไปวัด พ่อสั่งให้เฝ้าบ้านเพราะมีวัวแก่อยู่ตัวหนึ่งใช้งานไม่ได้เจ้าของวัวปล่อยให้หากินเอง และวัวแก่ตัวนี้ชอบเข้ามากินต้นไม้ในสวนต้องคอยไล่ ดิฉันในขณะนั้นเลยโกรธวัวหาว่าเป็นต้นเหตุให้ไม่ได้ไปเที่ยวแถมเวลาไล่ก็คือไม่ค่อยยอมจะหนึ่งง่าย ๆ ก็เลยใช้ขวานฟันขาเสียเลย เมื่อระลึกเหตุการณ์ได้ดังนี้แล้ว ดิฉันก็ได้แผ่เมตตาให้วัวแก่ตัวนั้น และก็แผ่ให้มาเรื่อยทุกครั้งปฏิบัติกรรมฐาน ได้ทำเช่นนี้อยู่หลายเดือนจนวันหนึ่งประมาณเดือนตุลาคม พ.ศ.๒๕๓๘ ดิฉันได้ขับรถจักรยานยนต์พาเพื่อนไปแจกของกฐินที่บ้านทุ่งน้อย เกือบจะถึงบ้านที่จะนำของกฐินไปแจกมีลูกวัวตัวหนึ่งได้วิ่งตัดหน้ารถ ดิฉันสติดีเบรคได้ทัน เมื่อแจกของกฐินเรียบร้อยแล้วก็เดินทางกลับ ขณะเดินทางกลับมีเด็กหนุ่ม ๔ คนเล่นตระกร้ออยู่ในทาง ทำให้ดิฉันจึงต้องหลบไปวิ่งข้างทางเบรครถไปชนกับก้อนหินขนาดใหญ่ทำให้รถเสียหลักล้มลงทับตัวของดิฉันและเบรคทำได้อัดทับที่ขาข้างขวาของดิฉัน รู้สึกเจ็บมากพอยกรถออกที่บริเวณร่องข้าง

ขวาของดิฉันเป็นแผลขนาดใหญ่ เด็กหนุ่มที่เล่นตระกร้อช่วยกันพาไปส่งสถานี
อนามัย ต้องเย็บแผลถึง ๖ เข็ม รักษาอยู่หลายวันกว่าจะหายเป็นปกติ

ชดใช้กรรมครั้งที่ ๒ เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๒ คือนึ่งหลังจากที่
ดิฉันได้สวดมนตร์และทำกรรมฐาน เช่นที่เคยปฏิบัติมาเป็นปกติ เวลาประมาณ
๒๓.๐๐ น. ดิฉันก็ได้กำหนดนอนนอนๆ และยุบหนอพองหนอ เกือบจะหลับก็
ปรากฏเห็นปากคนมากมายเหมือนครั้งก่อน แล้วก็หลับไปและได้ฝันเห็นลิงกัง(ลิงที่
ใช้ขึ้นมะพร้าว) ้วยรุ่นตัวหนึ่งกำลังจ้องหน้าดิฉันอย่างโกรธแค้น พร้อมกับยกขาหน้า
ของตัวเองขึ้นมากดสลับซ้ายขวาและก็ดึงขนบนหัวอย่างแรง อากาของมันแสดงว่า
กำลังโกรธจัด ดิฉันรู้สึกตัวตื่นจึงลุกขึ้นกำหนดคิดหนอๆ ลำดับเหตุการณ์จำได้ว่า
สมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ ขณะดิฉันอายุ ๑๘ ปี ซึ่งเหตุการณ์นี้ดิฉันลืมไปนานแล้ว
พี่ชายของดิฉันนำลิงกังมาฝากให้เลี้ยง ดิฉันได้เลี้ยงไว้ประมาณ ๑ ปี กว่าๆ ลิงกัง
เริ่มโตเป็นหนุ่มและดูมากใครเข้าใกล้ไม่ได้มันจะกลัวเฉพาะผู้ชาย ดิฉันต้องนำไปล่าม
โซ่ไว้ เย็นวันหนึ่งดิฉันนำข้าวใส่จานไปให้โดยถือไม้ไปด้วย ขณะส่งจานข้าวให้ลิงกังก็
กระซากจานขว้างทิ้งแล้วกระโจนเข้าหาดิฉันตกใจใช้ไม้ที่ถือไปตีสวนออกไปถูกขา
หน้าข้างหนึ่งของมันหัก มันหยุดชะงักจับขาข้างที่หักขึ้นมากัดแล้วก็ใช้ขาหลังดึงขนที่
หัวแรงๆ มันคงเจ็บมาก ดิฉันสงสารแต่ก็ช่วยอะไรมันไม่ได้ ดิฉันคิดว่าคงถึงเวลาที่
ดิฉันจะต้องชดใช้กรรมให้กับลิงกังตัวนั้นแล้วดิฉันเริ่มกลัว ได้แม่เมตตาให้ลิงกังทุก
ครั้งที่ปฏิบัติกรรมฐาน พยายามระวังตัวทุกอย่างไม่ประมาททำอะไรอย่างมีสติตลอด
แต่แล้วประมาณเดือน กรกฎาคม ๒๕๔๒ วันนั้นเวลาประมาณ ๑๑.๓๐ น. ดิฉัน
ใช้มีดตัดกิ่งไม้ซึ่งขึ้นไปพาดสายไป พอตัดขาดกลับดึงกิ่งไม้ไม่ลง ต้องใช้เชือกผูกดึง
เชือกขาดทำให้ดิฉันล้มก้นกระแทกพื้นแขนขวาพับไปข้างหลัง รู้สึกขาพอยกขึ้นดู
ปรากฏว่าแขนข้างขวากหักตรงข้อมือ เหมือนลิงกัง ต้องเรียกพี่ชายซึ่งอยู่บ้านติดกันให้
พาส่งโรงพยาบาลรักษาอยู่เกือบสองเดือนจึงหาย ทำให้ปีนั้นไม่ได้ไปร่วมทำบุญวัน
คล้ายวันเกิดหลวงปู่

นี่คือสิ่งที่ดิฉันได้ประสบมา ถ้าดิฉันไม่ได้ทำกรรมฐานคงไม่รู้ว่ากรรมมีจริงและให้ผลจริง ดิฉันได้ชดใช้ไปแล้ว ๒ อย่าง ยังไม่รู้ว่าอะไรจะต้องชดใช้อีก ดิฉันพยายามแผ่เมตตาไม่ขาดทั้งเช้าและค่ำ

ดิฉันยังมีเรื่องแปลกอยู่อีกเรื่องหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นกับตัวดิฉัน เมื่อประมาณ ๔ เดือนที่ผ่านมาเอง เรื่องมีอยู่ว่า ในวันนั้นดิฉันได้ฝันไปว่า (ปกติดิฉันจะต้องกำหนดก่อนนอนเสมอและเมื่อหลับแล้วมักไม่ฝัน) ดิฉันกำลังกวาดใบไม้บริเวณทางเดินภายในวัดทางสาย ซึ่งเป็นวัดที่มีการปฏิบัติกรรมฐาน และดิฉันมักไปถืออุโบสถเป็นประจำ กวาดไปได้สักพักรู้สึกผิดปกติขาเดินไม่ได้ สติบอกทันทีว่ามีอันตรายเกิดขึ้นแล้ว ทันใดนั้นเองก็ปรากฏมีคน ๓ คน ตัวโต ๑ คนตัวเล็ก ๒ คน ผิวขาวไม่ใช่เสื้อผ้าไม่มีผม ในความรู้สึกของดิฉันคิดว่ามันเป็นผีกรูกันเข้ามาจับตัวดิฉัน ตัวเล็กจับแขนคนละข้างตัวใหญ่ใช้มือสองข้างจับไหล่ของดิฉัน ใช้เท้าของมันข้างหนึ่งเหยียบตรงสะดือของดิฉัน รู้สึกเจ็บมากแล้วก็เริ่มขาที่ขาขึ้นมาถึงสันหลัง เจ้าตัวใหญ่ก้มหน้าเข้ามาทำท่าจะกัดคอ ดิฉันเอาหัวดันมันไว้แล้วเริ่มสวด เมตตัญจะสัพโลกัส มิงฯ ตัวเล็กสองตัวถอยออกไป ตัวใหญ่กลับเหยียบหนักขึ้นกว่าเก่า และพยายามกัดคอให้ได้ ดิฉันเริ่มขาถึงคอกำลังหมดสติ และในขณะที่กำลังจะหมดสตินั้นดิฉันนึกถึงบทพุทธคุณขึ้นมาได้ จึงเริ่มสวดพอเริ่มสวดบทพุทธคุณมันก็ถอยออกไป ดิฉันรู้สึกตัวตื่นในขณะที่กำลังสวดบทพุทธคุณอยู่จึงสวดต่อจนจบ แต่ยังไม่ลุกขึ้นไม่ได้เพราะยังขาตามตัวและปวดที่ท้องมาก นอนคิดถึงหลวงพ่ोजรัญ คิดว่าถ้าเราไม่ได้เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อและไม่ได้ทำกรรมฐานจนมีสติ คงซ็อคตายไปแล้ว รอดตายเพราะบทพุทธคุณแท้ๆ คนที่นอนหลับแล้วตายคงเป็นแบบนี้ จนถึงตอนเช้าอาการปวดที่ท้องของดิฉันก็ยังไม่หาย จนทุกวันนี้ดิฉันก็ยังสงสัยอยู่ว่าเจ้าตัวที่ดิฉันฝันเห็นมันเป็นตัวอะไรแน่ ดิฉันขอกราบขอพระคุณหลวงพ่อผู้มีพระคุณสูงสุด ประมาณมิได้ ทำให้ดิฉันพ้นจากความตาย ทำให้ดิฉันมีสติประจำทุก ลมหายใจเข้าออก

ขอกราบพระรัตนตรัยในพิภพ
ขอลูกได้ปฏิบัติธรรมเป็นอาจิณ

ขออนอบน้อมอริยสงฆ์ผู้ทรงศีล
อวิชาดับสิ้นถึงพระนิพพาน

ขอปฏิญาณตนว่าจะปฏิบัติกรรมฐานตลอดไป

ล้นจี่ นียมศิลป์

๑๒๕ หมู่ ๒

ตำบลธงชัย อำเภอบางสะพาน

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์